

**Замість свічок
на іменинному
торті**

**ЙОМУ
ЗАПАЛЯТЬ
СВІЧКУ
НА МОГИЛІ**

Через три дні випускник п'ятої школи Рівного Сашко Борисенко міг би святкувати 23-й день народження. Якби не ворожа куля, яка перервала його життя на злеті...

Замість свічок на іменинному торті йому запаллять свічку на могилі

– У Новограді-Волинському, в 30-ій механізованій бригаді. На вихідні завжди приїжджав додому: до нас, до нареченої. А коли почалося протистояння на Майдані, їх вже з частини майже не відпускали. Потім події в Криму, його підрозділ перекинули на Херсонщину, прикривати Чонгар. Свій 21-й день народження він зустрів уже в окопах. А далі – під Луганськ. Він мало що мені розповідав про службу.

– Коли ви з сином бачились востаннє?

– У травні Сашко приїхав у відпустку на реабілітацію. Всього на п'ять днів. Він з рідними старався бути якнайбільше: з батьком, зі мною, з молодшою сестрою, Анею. Приходив з Настею до нас. Ми більше говорили про майбутнє весілля, думали, тільки закінчиться контракт, то й справимо. Відразу після виборів поїхав. А потім – тільки телефон. Про службу син нічого не розповідав, для мами в нього завжди було «все нормально, все в порядку». Та я й по голосу могла відчутти, затишша на передовій чи бої і втрати. Щось дізнавалася з новин. Сашко востаннє подзвонив у серпні, 29-го. Сказав лише, щоб я поїхала до Новограда і взяла в частині довідку, що він учасник бойових дій. І все... Коли 2 вересня я була в Новограді, то навіть не знала, що Сашка вже нема. Родині повідомили спочатку, що він поранений коло Латугіно. А потім – що загинув у бою. Фактично я нічого й не знала про те, як син служив, де бився, як загинув. Коли Сашка ховали, то із частини приїжджали хлопці, товариші по службі, але не ті, що були з ним у боях на передовій. З тих, мабуть, мало хто залишився...

Наталія Петрівна плакала весь час. І мало не вибачалася, що так мало знає про бойові дороги сина. Та залишила копію листа, який надіслала із бригади на її запит. Ось кілька витягів із нього:

«Старший солдат Борисенко одним із перших виявив бажання проходити службу в підрозділі, який виконував завдання зі звільнення Луганської області.

22 червня 2014 року Олександр у складі

підрозділу прийняв перший бій з незаконними збройними формуваннями так званої ЛНР та російськими найманцями біля населеного пункту Рубіжне;

26, 27 червня 2014 року звільняв від незаконних збройних формувань населений пункт Мостки;

28 червня – 25 липня 2014 року ніс службу на блокпостах біля населених пунктів Щастя, Шишкова, Мостки;

з кінця липня по 30 серпня брав участь у боях за населені пункти Латугіно, Красний Луч, Красний Яр, щоб зробити «зелений коридор» для підрозділів Збройних сил України, які потрапили в оперативне оточення і утримували цей район.

1 вересня 2014 року біля населеного пункту Круглик Луганської області підрозділ, в якому перебував Олександр, потрапив в оточення і прийняв бій з переважаючими силами ворога. Підрозділ зайняв кругову оборону. Олександр з групою військово-службовців утримував один із головніших напрямків, від утримання якого залежала боєздатність 5-ї механізованої роти. Проте це був останній бій Олександра. Приблизно біля 12 години дня, відбиваючи напад розвідувально-диверсійної групи незаконних збройних формувань, Олександр отримав несумісне з життям тяжке поранення.

Завдяки його хоробрості, мужності, незламності духу підрозділ вийшов з оточення з мінімальними втратами.

Старший солдат Олександр Борисенко достойно служив і достойно загинув, захищаючи територіальну цілісність та державний суверенітет України на бойовому посту зі зброєю в руках.

Указом Президента України від 15 травня 2015 року № 270/2015 за виняткову мужність, героїзм, виявлені у захисті суверенітету та територіальної цілісності України, старший солдат Борисенко Олександр Олегович нагороджений орденом «За мужність» 3-го ступеня (посмертно)».

Сергій ШИШАРЕНКО

Прадід Олександра Борисенка, льотчик, офіцер, пройшов кризу пекло Другої світової війни. Поранений був двічі, але повернувся. А от Олег не зміг повернутися з АТО. Хоча яка це АТО!? Війна: страшна, кривава, з підступним ворогом.

Козацький хрест на алеї героїв. На зеленкуватому граніті – безкомпромісні дати: 28.03.1993 – 01.09.2014. Виходить, в понеділок Олександрів день народження. Йому виповнилося б двадцять три. Мати заглобого бійця, Наталя Борисенко, ще й досі не може осягнути цю біду: її синочок уже ніколи не повернеться.

– Яким він був? Де ви жили, де Олександр навчався, чим захоплювався? – запитую у неї, хоч розумію: кожне словозгадка про сина для неї – це нестерпний біль.

– Прописаний Сашко був у бабусі й дідуся, на вулиці Короленка. А жив то в них, то з нами, на Міцкевича. Закінчив дев'ять класів у п'ятій школі, в 2011-му – Технічний коледж. Й пішов до війська за контрактом. Син мріяв мати, як тато, справжню чоловічу професію: стати пожежником. Але для цього, він вважав, потрібно відслужити в армії. Сашко грав гарно на гітарі – із хлопцями співали рок. На сцені виступали...

– Кохана дівчина у нього була?

– Була. Настуся. Теж закінчила п'яту школу. Руденька, дуже мила. Якби не ця біда, то вже б весілля відгуляли.

– Де Олександр служив?